

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](#)

vitam vult absolutè merces in mare proiecere, quas tamen nollet abijcere, si vita periculum aperget. His positis

CONCLUSIO prima. Voluntas in actibus à se imperatis potest pati violentiam. Ratio est; quia pollunt potentia externa subiectæ voluntatis imperio per vim extrinsecus illatam cogi ad actus imperio & inclinationis voluntatis contrarios, vel vice versa impediti ab actibus à voluntate imperatis: ut si virgo per vim stuprum patitur: si quis vinculis injecis ab alicujus loci accessu arrebat: sed hoc modo voluntas patitur violentiam, siquidem resulit effectui à principio extrinsecu illato. Ergo voluntas in actibus imperatis potest violentiam.

CONCLUSIO secunda. Voluntas in actibus dicitur, aut in cessando ab illis, non potest pati violentiam. Prima pars constat auctoritate & ratione infinita à D. Anfelmo I. de lib. arbit. c. 6. dicente: Invitus nemo potest velle aliquid, quia non potest nolens velle. Nimis omnis actus elicitus voluntatis est vel inclinatio ipsius, ab eadem tantum principio conjuncto & intrinseco proveniens, vel oritur ex ipsa inclinacione voluntatis, si est actus fugæ: sed neutro modo potest esse violentus; siquidem violentia requirit principium mere extrinsecum, & simul resistentiam passi.

Secunda partis ratio est: In tantum voluntas pati debet violentiam in cessatione sui actus, in quantum propter subtractionem divini concursus non posset continuare actum sibi maxime proportionatum, ut si DEUS denegaret concursum ad amorem fructuum animæ videnti Deum: sed voluntas in tali casu propriè non patitur violentiam: ergo. Minor probatur: Causa inferior non alicet inclinat in suos actus, nisi ut exercendos eum dependant ab influxu causæ superioris, unde, cessante motu causa superioris, cessa etiam inclinatio causa inferioris in suum actum: Atqui in predicto casu cessaret influxus talis superioris: ergo pariter cessaret inclinatio causa inferioris in suum actum, & consequenter illa cessatio non esset contra inclinationem, & tenetiam voluntatis.

§. II.

Solvuntur Objectiones.

Obiectum primò. Si DEUS determinaret voluntatem ad proprium esse odio habendum, tunc actus odii esset contra inclinationem naturæ & simul à principio extrinseco: ergo esset violentus.

Respondens. Non posse determinari voluntatem ad proprium esse odio habendum, nisi sub ratione alicujus miseriae, quo casu actus odii erit simpliciter voluntarius.

Obiectum secundò. Si DEUS circa objectum in intellectu indifferenti proposutum necessaret voluntatem ad actum determinatum; tunc ille actus erit necessarius & contra connaturalem inclinationem voluntatis: ergo erit violentus.

Respondens, negando, quod stante indifference propositione objecti in intellectu DEUS possit necessitate ad actum voluntatis; siquidem illa objectiva indifference est radix essentialis ipsius

libertatis in voluntate; unde actus ex vi talis obiectiva indifference elicitus hoc ipso est liber.

Obiectus tertius. Non minus est contra inclinationem voluntatis si ipsi subtrahatur concursus ad amandum DEUM clarè visum, quam fuerit contra inclinationem ignis Babylonici subtrahatio concursus ad comburendum: sed ignis Babylonicus passus est violentiam: ergo etiam patienter voluntas violentiam in esando ab amore.

Respondens negando minorem; & quod subtractione concursus ad comburendum fuerit contra omnem ignis inclinationem: licet enim fuerit contra ipsums inclinationem particularē, non tamen contra universalem secundū quam causæ prime & universalē obedientialiter subiicitur. Unde in meliori philosophia negatur, à DEO ulli creaturæ propriè inferri violentiam, quia DEO supra naturam operati omnis creatura obedit; & tunc inclinatio in bonum particulare cedit inclinationi in bonum universale. Ideo de igne Babylonico Sap. 16. dicitur: Ignis, ut nutritur iusti, etiam sua virtutis oblitus est: creatura enim tibi factori deservient exardescit in tormentum aduersus iniquos Eccl. & D. August. lib. 26. contra Faust. DEUS Creator & Conditor omnium creaturarum nihil contra naturam facit: idcirco est cuique naturale, quod ille facit, a quo est omnis numerus, motus, & ordo naturæ.

Obiectus quartus. Etiam actus imperati à voluntate sunt à principio intrinseco, & secundū inclinationem potentiarum, v.g. visio per oculos violenter apertos est à potentia visiva, motus progressivus per violentum impulsum est à potentia loco-motiva & juxta inclinationem ipsius: ergo etiam in actibus imperatis voluntatis non repertur propriè violentum.

Respondens. actus imperati & coadiūtū sunt à principio intrinseco comparativè ad potentiam elicentem, concedo: ad potentiam seu voluntatem imperantem, (qua in definitione voluntarii nomine principii intrinseci intelligitur) nego. Ergo non sunt violenti, quatenus præcisè sunt à principio proximo elicente, concedo: quatenus sunt contra voluntatem repugnantem, nego.

§. III.

Violentia causa involuntarii.

CONCLUSIO tertia. Violentia simpliciter causat involuntarium simpliciter. S. D. hic q. 6. a. 5. Ratio ex dicti quidem est à principio pure extrinseco, voluntate nihil de suo conferente, imo pro viribus resistenti, hoc est simpliciter involuntarium; sed ita se habet violentum simpliciter: ergo violentum simpliciter causat involuntarium simpliciter. Hinc

Colligimus primò. Ea qua coacte & ex violentia sunt, neque ad meritum valere, neque ad demeritum, seu peccatum; quia deest voluntarium, sine quo neque merito, neque demerito potest esse locus. Unde, si quis violenter cogeretur ad reverentiam & cultum sive vero sive falso DEO exhibendum, neque per priorem actum haberet meritum, neque per actum posteriorem haberet peccatum.

Colligimus secundò. Baptismum per violentiam collatum adulto tenenti esse invalidum; nam ad